

УДК 342.951:351.82

Артем Педан,

здобувач

Науково-дослідного інституту публічного права

ЗМІСТ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИХ ВІДНОСИН У СФЕРІ ВИКОНАВЧОГО ПРОВАДЖЕННЯ В УКРАЇНІ

У статті зміст адміністративно-правових відносин у сфері виконавчого провадження розкривається через сукупність адміністративних прав та обов'язків суб'єктів реалізації примусового виконання судових та позасудових рішень, а також зацікавлених та зобов'язаних у цьому процесі осіб, які знайшли своє відображення в нормах виконавчого законодавства, передбачаючи при цьому встановлення міри необхідної або дозволеної поведінки, яку уповноважена чи зобов'язана особа повинні реалізувати. Здійснено класифікацію правосуб'єктності потенційних учасників адміністративно-правових відносин у сфері виконавчого провадження та подано їх характеристику.

Ключові слова: адміністративно-правові відносини, виконавче провадження, виконання рішень, зміст, правосуб'єктність.

Вступ. Однією зі специфічних особливостей адміністративно-правових відносин у сфері виконавчого провадження в Україні є їх змістове наповнення, сутність якого викликає чимало дискусій серед учених-правників, оскільки у наукових колах є досить широкий спектр теорій щодо елементів структури адміністративно-правових та загалом правових зв'язків.

Огляд останніх досліджень. До питання визначення кола об'єктів особливостей змісту адміністративно-правових відносин у сфері виконавчого провадження в Україні побічно зверталися такі вчені, як: А. Авторгов, І. Брус, К. Каращук, В. Ростомян, В. Толстой, О. Трояновський, В. Уркевич, В. Чернадчук та інші. Однак вищенаведені науковці розглядали інші чинники, суміжні або ж дотичні до аналізованих нами.

Клад основних положень. Широку дискусію серед науковців виникають саме щодо визначення розмежувальних ознак між змістом та об'єктом конкретних правовідносин, у тому числі адміністративних. Зокрема, Ю. Толстой відмежовує об'єкт правовідносин від їх змісту, стверджуючи, що об'єктом правовідносин є матеріальні або ідеологічні відносини в цілому, а змістом – вольове опосередкування цих відносин, що є взаємодією соціальної волі, втіленої в закон, з індивідуальною особливістю суб'єктів правовідносин [1; 2, с. 241].

З нашого погляду, зміст адміністративно-правових відносин у сфері виконавчого провадження в Україні – це сукупність адміністративних прав та обов'язків суб'єктів реалізації примусового виконання судових

та позасудових рішень, а також зацікавлених та зобов'язаних у цьому процесі осіб, які знайшли своє відображення в нормах виконавчого законодавства, передбачаючи при цьому встановлення міри необхідної або дозволеної поведінки, яку уповноважена чи зобов'язана особа повинні реалізувати.

На наш погляд, систему суб'єктів в аналізованій сфері залежно від різновиду адміністративно-правових зв'язків в ній становлять: 1) ті, що організують належне здійснення виконавчого провадження (владно уповноважені рівноправні між собою: Державна виконавча служба, приватні виконавці та допоміжні органи і служби, міжнародні організації тощо); 2) ті, що забезпечують процес реалізації примусового виконання рішень шляхом впливу на поведінку уповноважених осіб щодо його здійснення (Міністерство юстиції України та Державна виконавча служба, Начальник відповідного Управління та Голова Державної виконавчої служби тощо); 3) ті, що реалізують процедурні аспекти перебігу виконавчого провадження та залучаються до його супроводження (обов'язкові: стягувач, боржник (субборжник), виконавець (державний, приватний), інший уповноважений орган чи установа (органи доходів і зборів, банки та інші фінансові установи); похідні: представники сторін, прокурор; факультативні: експерт, спеціаліст, перекладач, та інші).

А тому є сенс розглянути їх правосуб'єктність більш детально, розуміючи, що правоздатність традиційно включає їх право та дієздатність, де саме остання має визначальне значення, оскільки конкретизує

коло граничних меж їхньої правової поведінки. Вони наділені як загальною адміністративною процесуальною правосуб'єктністю, яка передбачає загальні функціональні особливості реалізації процесуальних прав та обов'язків імовірних учасників процесу примусового виконання рішень уповноважених органів, так і винятковою, яка притаманна конкретному суб'єкту під час безпосереднього вступу в конкретні зв'язки, породжені визначеним об'єктом у цій сфері.

Розглядаючи це питання, ми вважаємо, що правосуб'єктність потенційних учасників адміністративно-правових відносин у сфері виконавчого провадження доцільно розглядати за такою класифікацією: 1) обов'язки та права публічної адміністрації у сфері виконавчого провадження; 2) права та обов'язки стягувача, боржника та інших учасників, що користуються правами та зобов'язаннями попередніх; 3) обов'язки та права державних та приватних виконавців; 4) права та обов'язки учасників виконавчого провадження, що залучаються до його здійснення як допоміжні (факультативні); 5) обов'язки та права інших уповноважених органів та посадових осіб, які супроводжують примусове виконання рішень.

Перш за все слід зазначити, що обов'язки та права публічної адміністрації у сфері виконавчого провадження – це сукупність зобов'язань та нормативно закріплених можливостей для їх реалізації, якими наділений конкретний публічний орган влади (або уповноважена особа) з метою врегулювання усіх суспільних зв'язків, які виникають у межах виконавчого провадження.

У свою чергу, говорячи про права та обов'язки стягувача, боржника та інших учасників, що користуються правами та зобов'язаннями попередніх, слід вказати, що, проаналізувавши норми Закону України «Про виконавче провадження» від 02.06.2016 № 1404-VIII, можна зробити висновок, що права та обов'язки сторін виконавчого провадження підрозділяються на загальні, тобто однакові як для стягувача, так і для боржника, та індивідуальні для кожної сторони [3].

Загальні права та обов'язки сторін у виконавчому провадженні знаходять своє закріплення у ст. 19 аналізованого закону [4, с. 70], однак перелік, що закріплений у даній статті, не є вичерпним [3] та доповнюється іншими його нормами, які деталізують окремі питання реалізації примусового виконання рішень юрисдикційних органів.

Зокрема, передбачено, що сторони виконавчого провадження мають право ознайомлюватися з матеріалами виконавчого провадження, робити з них виписки, знімати

копії, заявляти відводи у випадках, передбачених цим Законом; мають право доступу до автоматизованої системи виконавчого провадження; право оскаржувати рішення, дії або бездіяльність виконавця у порядку, встановленому цим Законом; надавати додаткові матеріали, заявляти клопотання, брати участь у вчиненні виконавчих дій, надавати усні та письмові пояснення, заперечувати проти клопотань інших учасників виконавчого провадження [4, с. 70]; право звернутися до суду, який видав виконавчий документ, із заявою про роз'яснення відповідного рішення; право звернутися до суду, який розглядав справу як суд першої інстанції, із заявою про відстрочку або розстрочку виконання рішення, а також про встановлення або зміну способу і порядку виконання рішення; право оскаржити результати визначення вартості чи оцінки майна у судовому порядку в 10-денний строк з дня отримання відповідного повідомлення [5].

Законом також передбачено, що сторони зобов'язані письмово повідомити виконавцю про повне чи часткове самостійне виконання рішення боржником, а також про виникнення обставин, що зумовлюють обов'язкове зупинення вчинення виконавчих дій, про встановлення відстрочки або розстрочки виконання, зміну способу і порядку виконання рішення, зміну місця проживання чи перебування (у тому числі зміну їх реєстрації) або місцезнаходження, а боржник – фізична особа – також про зміну місця роботи невідкладно, не пізніше наступного робочого дня після настання відповідних обставин. Окрім того, особи, які беруть участь у виконавчому провадженні, зобов'язані сумлінно користуватися усіма наданими їм правами з метою забезпечення своєчасного та в повному обсязі вчинення виконавчих дій [5; 6].

Окрім того, корисним законодавчим нововведенням, на думку В. Ростом'яна, слід визнати можливість доступу сторін до автоматизованої системи виконавчого провадження. Наказом Мін'юсту України від 05.08.2016 № 2432/5 затверджене Положення про автоматизовану систему виконавчого провадження [7]. Автоматизована система виконавчого провадження є комп'ютерною програмою, що забезпечує збирання, зберігання, облік, пошук, узагальнення, надання відомостей про виконавче провадження, формування Єдиного реєстру боржників та захист від несанкціонованого доступу. Таким чином, завдяки даній системі сторони отримують доступ до Єдиного державного реєстру виконавчих проваджень та до Єдиного реєстру боржників. І хоча сьогодні функціонування зазначеної системи є недосконалим,

проте рух до її впровадження є важливим моментом забезпечення дійсної реалізації принципу гласності та відкритості виконавчого провадження. Диспозитивні начала виконавчого провадження передбачають можливість укладення мирової угоди між стягувачем та боржником з метою припинення виконавчого провадження шляхом досягнення згоди, що затверджується (визнається) судом, який видав виконавчий документ [5; 4, с. 71].

Говорячи більш конкретно, К. Каращук наголошує, що стягувач має досить широке коло прав і можливостей для їх реалізації, проте слід розуміти, що до права стягувача включають не лише безпосередні права, передбачені в законах. Права стягувача реалізуються через повноваження судів, державних, приватних виконавців та державної виконавчої служби загалом. Забезпечення реалізації права стягувача можна гарантувати тільки за умови своєчасного забезпечення судом позовних вимог шляхом накладення арешту на майно відповідача (майбутнього боржника), заборони вчиняти певні дії, оскільки своєчасне невжиття судом таких заходів за клопотанням позивача зазвичай призводить до унеможливлення виконання рішення суду через приховування майна боржником, переоформлення права власності на майно на інших осіб [8, с. 113].

Аналізуючи норми виконавчого законодавства [5], до прав, якими наділений лише стягувач, можна віднести такі: 1) звернутися до суду чи іншого органу (посадової особи), що видав виконавчий документ (у разі його невідповідності встановленим вимогам) щодо приведення його у відповідність; 2) оскаржити рішення про повернення виконавчого документа без прийняття до виконання; 3) подати виконавчий документ на виконання іншого приватного виконавця або до органу державної виконавчої служби; 4) пред'явити виконавчий документ для примусового виконання; 5) звернутися із заявою про поновлення такого строку до суду, який розглядав справу як суд першої інстанції; та інші.

У свою чергу, винятковими обов'язками стягувача є: 1) у місячний строк з дня надходження постанови про відновлення виконавчого провадження пред'явити його до виконання; 2) додатково здійснити авансування витрат, які перевищують суму сплаченого авансового внеску (проведення виконавчих дій суб'єктів господарювання на платній основі, виготовлення технічної документації на майно, здійснення витрат на валютообмінні фінансові операції та інші витрати); 3) прийняти на зберігання предмет застави аграрної розписки; 4) сплатити авансовий внесок [5; 9].

Тобто стягувач, як ключова сторона виконавчого провадження, законодавчо наділена широким колом прав та можливостей їх захисту, тоді як спеціалізоване законодавство менше деталізує зобов'язання останнього, обмежуючись загальними та деякими винятковими.

У свою чергу боржник також наділений винятковою правосуб'єктністю. Зокрема, він має право: 1) запропонувати види майна чи предмети, які необхідно реалізувати найперше; 2) за погодженням зі стягувачем має право передати йому майно, на яке накладено арешт, або реалізувати його та передати кошти від його реалізації стягувачу в рахунок повного або часткового погашення боргу за виконавчим документом. Тоді як зобов'язаннями є: 1) утримуватися від вчинення дій, що унеможливають чи ускладнюють виконання рішення; 2) допускати в установленому законом порядку виконавця до житла та іншого володіння, приміщень і сховищ, що належать йому або якими він користується, для проведення виконавчих дій; 3) за рішеннями майнового характеру подати виконавцю протягом п'яти робочих днів з дня відкриття виконавчого провадження декларацію про доходи та майно боржника, зокрема про майно, яким він володіє спільно з іншими особами, про рахунки у банках чи інших фінансових установах, про майно, що перебуває в заставі (іпотеці) або в інших осіб, чи про кошти та майно, належні йому від інших осіб, за формою, встановленою Міністерством юстиції України; 4) повідомити виконавцю про зміну відомостей, зазначених у декларації про доходи та майно боржника, не пізніше наступного робочого дня з дня виникнення відповідної обставини; 5) своєчасно з'являтися на вимогу виконавця; 6) надавати пояснення за фактами невиконання рішень або законних вимог виконавця чи іншого порушення вимог законодавства про виконавче провадження [5].

Як бачимо, правосуб'єктність боржника відрізняється від стягувача в контексті наявності більш широкого кола саме виняткових зобов'язань, тоді як права дещо обмежені та виступають не як захист, а, скоріше, як можливість уникнути протиріч, які можуть затягувати чи унеможливити подальшу процедуру своєчасної реалізації виконання судових та позасудових рішень у тому числі щодо її прискорення.

Ще одним аспектом у контексті розгляду даного питання є інститут представництва. Уточнимо, що у виконавчому провадженні він передбачає можливість сторін реалізувати свої права через уповноважену особу. Додамо, що представник може вчиняти від

імені особи, яку він представляє, усі процесуальні дії, що їх має право вчиняти така особа [5]. Причому таке представництво є обов'язковим (щодо дітей та недієздатних осіб); ініціативним (право сторони залучити адвоката); функціональним (уповноважений суб'єкт від юридичної особи або прокурор, який має особливий статус, оскільки здійснює представництво інтересів громадянина або держави в суді та у виконавчому провадженні). Саме представництво є винятковою підставою для прокурора щодо набуття ним у виконавчому провадженні статусу учасника виконавчого провадження [10, с. 54].

Таким чином, права та обов'язки стягувача, боржника та інших учасників, що користуються правами та зобов'язаннями попередніх, є не вичерпними та поділяються на загальні та виняткові, а також на узагальнені та конкретизовані, останні з яких розкривають процедуру та особливості попередніх.

Наступним суб'єктом, правосуб'єктність якого підлягає аналізу, є виконавець. Нагадаємо, що в межах аналізованої сфери ним є або Державна виконавча служба України в якості державного виконавця, або особа, яка отримала свідоцтво на право здійснення виконавчих дій, – приватний виконавець.

Частина 2 статті 18 Закону України «Про виконавче провадження» від 02.06.2016 № 1404-VIII [5] передбачає, що виконавець під час здійснення виконавчого провадження зобов'язаний: 1) здійснювати заходи примусового виконання рішень у спосіб та в порядку, які встановлені виконавчим документом спеціалізованим законом; 2) надавати сторонам виконавчого провадження, їхнім представникам та прокурору як учаснику виконавчого провадження можливість ознайомитися з матеріалами виконавчого провадження; 3) розглядати в установлені законом строки заяви сторін, інших учасників виконавчого провадження та їхні клопотання; 4) заявляти в установленому порядку про самовідвід; 5) роз'яснювати сторонам та іншим учасникам виконавчого провадження їхні права та обов'язки.

Окрім того, виконавець зобов'язаний письмово зазначити підстави повернення виконавчого документа стягувачу та роз'яснити його права щодо цього; не пізніше наступного робочого дня з дня отримання повідомлення про відмову нотаріусом у вчиненні реєстраційних дій зобов'язаний прийняти рішення про накладення арешту на майно боржника; виконавець не пізніше наступного робочого дня з моменту, коли йому стало відомо про усунення обставин, що стали підставою для зупинення вчи-

нення виконавчих дій, зобов'язаний його продовжити; коли сума, що підлягає стягненню за виконавчим провадженням, не перевищує 20 розмірів мінімальної заробітної плати або здійснюється звернення стягнення на єдине житло боржника та земельну ділянку, на якій розташоване таке житло, виконавець зобов'язаний вжити заходів для виконання рішення за рахунок іншого майна боржника; зняти арешт із коштів на рахунку боржника не пізніше наступного робочого дня з дня надходження від банку документів, які підтверджують, що на кошти, які знаходяться на рахунку, заборонено звертати стягнення; якщо виконання рішення здійснюється за відсутності боржника, державний виконавець зобов'язаний провести опис майна; обчислювати розмір заборгованості зі сплати аліментів щомісяця та повідомити про розрахунок заборгованості стягувачу і боржнику у визначених випадках [5].

Тобто саме функціональні обов'язки виконавця окреслюють загалом межі його правового статусу та визначають характер і зміст правомочності цієї посади [11, с. 11].

У свою чергу, частина 3 статті 18 Закону України «Про виконавче провадження» від 02.06.2016 № 1404-VIII [5] передбачає, що виконавець під час здійснення виконавчого провадження має право: 1) проводити перевірку виконання боржниками рішень, що підлягають виконанню; 2) проводити перевірку виконання юридичними особами незалежно від форми власності, фізичними особами, фізичними особами – підприємцями рішень стосовно працюючих у них боржників; 3) з метою захисту інтересів стягувача одержувати безоплатно від державних органів, підприємств, установ, організацій незалежно від форми власності, посадових осіб, сторін та інших учасників виконавчого провадження необхідні для проведення виконавчих дій пояснення, довідки та іншу інформацію, в тому числі конфіденційну; та інші.

Однак в інших нормах аналізованого закону знаходимо більш конкретизовані права, зокрема: 1) у період зупинення вчинення виконавчих дій виконавець має право звертатися до суду, а також вживати заходів щодо розшуку боржника (його майна) або проведення перевірки його майнового стану; 2) звернути стягнення на майно боржника, що перебуває в інших осіб, а також на майно та кошти, що належать боржнику від інших осіб; 3) звернутися за інформацією про дебіторську заборгованість боржника до органів доходів і зборів; 4) може обмежити право користування майном, здійснити опечатування або вилучення його у боржника та передати на зберігання іншим особам; 5) залучи-

ти суб'єкта оціночної діяльності – суб'єкта господарювання для проведення оцінки майна; 6) у разі подальшого перешкоджання боржником проживанню (перебуванню) стягувача у приміщенні, в яке він вселений, державний виконавець має право повторно здійснити примусове вселення стягувача та накласти на боржника штраф у подвійному розмірі; 7) звернути стягнення на заробітну плату, пенсію, стипендію та інші доходи боржника без застосування заходів примусового звернення стягнення на майно боржника; 8) на безпосередній доступ до інформації про боржників, їхнє майно, доходи та кошти, у тому числі конфіденційної, яка міститься в державних базах даних і реєстрах, у тому числі електронних [5].

Таким чином, аналізованим правам кореспондують відповідні обов'язки, які є допоміжним елементом належної реалізації функціональних зобов'язань посадової особи, уповноваженої здійснювати примусове виконання рішень юрисдикційних органів та в сукупності відображають особливості та роль виконавця в системі публічної адміністрації, яка здійснює адміністративно-правове регулювання сферою виконавчого провадження в Україні.

Стосовно допоміжних учасників виконавче законодавство [5] передбачає таке: 1) експерт, спеціаліст і суб'єкт оціночної діяльності – суб'єкт господарювання – мають право на винагороду за надані ними послуги. Експерт або спеціаліст зобов'язаний надати письмовий висновок, а суб'єкт оціночної діяльності – суб'єкт господарювання – письмовий звіт із питань, що містяться в постанові, протягом 15 робочих днів з дня ознайомлення з постановою виконавця. Окрім того, експерт або спеціаліст зобов'язаний надавати усні рекомендації щодо дій, які виконуються в його присутності; 2) перекладач має право на винагороду за виконану роботу, що належить до витрат виконавчого провадження, та зобов'язаний добросовісно здійснювати переклад; 3) понятий має право знати, для участі у провадженні яких виконавчих дій його запрошено, на підставі якого виконавчого документа вони провадяться, а також робити зауваження з приводу провадження виконавчих дій. Він зобов'язаний засвідчити факт, зміст і результати виконавчих дій, під час провадження яких він був присутній; 4) за наявності підстав для відводу експерта, спеціаліста, суб'єкта оціночної діяльності – суб'єкта господарювання, перекладач зобов'язаний заявити самовідвід.

Як бачимо, вищенаведені особи іменуються як допоміжні у зв'язку з відсутністю будь-якого особистого зацікавлення в проце-

сі виконання рішення, а тому наділені винятковою правосуб'єктністю, яка визначає межі їхніх функціональних спроможностей щодо сприяння здійсненню виконавчих дій.

Наостанок слід вказати декілька слів про обов'язки та права інших уповноважених органів та посадових осіб, які супроводжують примусове виконання рішень.

Зокрема, органи опіки і піклування беруть участь у виконавчому провадженні у двох формах: 1) можуть порушити його, якщо виконується рішення, які винесені за їхньою заявою; 2) можуть залучатися державним виконавцем для виконання рішень про відібрання дитини [12]. Тобто залежно від підстав залучення їх до виконавчого провадження різняться їхня правосуб'єктність в аналізованій сфері: як учасник, що користується правами стягувача або як допоміжний суб'єкт, що сприяє здійсненню виконавчих дій.

Банк чи інша фінансова установа мають також подвійну правосуб'єктність: 1) під час здійснення виконавчих дій наділені винятковою, однак не прирівняною до виконавця; 2) мають допоміжну під час сприяння діяльності виконавця, зокрема, як приклад, у разі надходження постанови виконавця про арешт коштів, що знаходяться на таких рахунках, зобов'язані повідомити виконавця про цільове призначення рахунку та повернути постанову виконавця без виконання в частині арешту коштів, що знаходяться на таких рахунках [5].

У свою чергу органи доходів і зборів, інші державні органи теж можна розглядати як допоміжних суб'єктів, оскільки вони зобов'язані у разі залучення їх виконавцем надати відповідну допомогу останньому під час вчинення виконавчих дій. Як приклад, органи доходів і зборів зобов'язані протягом трьох робочих днів з дня одержання відповідної вимоги виконавця надати йому необхідні документи та затребувану інформацію. Міститься також вказівка, що інформацію про наявні у боржника рахунки такі суб'єкти зобов'язані надати виконавцю невідкладно, але не пізніше ніж у триденний строк, а також за повідомленнями стягувача [5; 9].

Висновки

Усе вищевикладене дає можливість сформулювати висновок, що правоздатність суб'єктів виконавчого провадження традиційно включає їх право та дієздатність, де саме остання має визначальне значення, оскільки конкретизує коло граничних меж їхньої правової поведінки. Вони наділені як загальною адміністративною процесуальною правосуб'єктністю, яка передбачає загальні функціональні особливості реалізації

процесуальних прав та обов'язків імовірних учасників процесу примусового виконання рішень уповноважених органів, так і винятковою, яка притаманна конкретному суб'єкту під час безпосереднього вступу в конкретні зв'язки, породжені визначеним об'єктом у цій сфері.

Список використаних джерел:

1. Толстой В. С. Реализация правоотношений и концепции объекта. Советское государство и право. 1957. № 2.
2. Трояновский О. В. Структура та зміст правовідносин комерційного посередництва. Актуальні проблеми держави і права. 2008. Вип. 38. С. 238-242.
3. Сторони у виконавчому провадженні, їх права та обов'язки. Головне управління юстиції у Житомирській області. 2015. URL: https://www.ztobljust.gov.ua/catalog/novina/Novini_upravlinnya/Storoni_u_vikonavchomu_provadzhenni_yih_prava_ta_obovyazki.html
4. Ростомян В. В. Особливості правового статусу стягувача у виконавчому провадженні. Цивільстична процесуальна думка. 2017. № 1. С. 69-74.
5. Про виконавче провадження: Закон України від 02.06.2016 № 1404-VIII. Відомості Верховної Ради. 2016. № 30. Ст. 542.
6. Методичні рекомендації щодо застосування виконавцями положень Закону України «Про виконавче провадження». Діловий клуб. 2016. URL: <http://dku.in.ua/files/wcms>
7. Про затвердження Положення про автоматизовану систему виконавчого провадження: наказ Мін'юсту України від 05.08.2016 № 2432/5. Офіційний вісник України. 2016. № 64. С. 454. Ст. 2182.
8. Карацук К. Л. Историко-правовая природа становлення правового регулювання прав стягувача у виконавчому провадженні. Бюлетень Міністерства юстиції України. 2010. № 12. С. 105-113.
9. Про затвердження Інструкції з організації примусового виконання рішень: наказ Міністерства юстиції України від 02.04.2012. № 512/5. Офіційний вісник України. 2012. № 27. Ст. 23.
10. Брус І. І. Права прокурора у виконавчому провадженні : матеріали навчально-практичного семінару «Повноваження прокурора у виконавчому провадженні в умовах законодавчих змін» (27 травня 2016 року). К.: Національна академія прокуратури України, 2016. 60 с.
11. Авторгов А. М. Адміністративно-правовий статус державного виконавця: автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.07. К., 2008. 17 с.
12. Учасники виконавчого провадження та особи, які залучаються до проведення виконавчих дій. Головне управління юстиції у Житомирській області. 2014. URL: https://www.ztobljust.gov.ua/catalog/novina/Novini_upravlinnya/Uchasniki_vikonavchogo_provadzhennya_ta_osobi_yaki_zaluchayutsya_do_provedennya_vikonavchih_diy_.html

В статті содержание административно-правовых отношений в сфере исполнительного производства раскрывается через совокупность административных прав и обязанностей субъектов реализации принудительного исполнения судебных и внесудебных решений, а также заинтересованных и обязанных в этом процессе лиц, которые нашли свое отражение в нормах исполнительного законодательства, предусматривая при этом установку меры необходимого или дозволенного поведения, которое уполномоченные лица должны реализовать. Осуществлена классификация правосубъектности потенциальных участников административно-правовых отношений в сфере исполнительного производства и дана их характеристика.

Ключевые слова: административно-правовые отношения, исполнительное производство, выполнение решений, правосубъектность, содержание.

In the article, the content of administrative-legal relations in the field of executive proceedings is disclosed through as a set of administrative rights and obligations of subjects of the implementation of enforcement of judicial and extrajudicial decisions, as well as those interested and committed in this process, who are reflected in the norms of the executive law, while providing for the establishment of the measure of the necessary or permitted conduct that the person authorized or obliged to implement. is carried out classification of legal personality of potential participants of administrative-legal relations in the sphere of executive proceedings and are given their characteristics.

Key words: administrative-legal relations, executive proceedings, execution of decisions, content, legal personality.

